

лены като безъ никака система, макаръ отъ туй да си неразвала вътрешната връзка между тѣхъ; каквото става и въ живия, одушевенъ разговоръ, дѣто често не пазѣтъ съразмѣрность на частитѣ и, безъ да е развита една мысль, преминуватъ къмъ друга, макаръ и да не са прекъсва главната жица на разговора. За примѣръ на епистолярната форма на изложеніето служатъ писмата Карамзиновы, Пушкиновы; Фонвизиновы и др. отъ Рускитѣ; на Расина, на М-те de Staël, и много други отъ Френскитѣ писатели.

Родове на прозаическитѣ съчиненія. — Въ прозата са изразяватъ нашитѣ познанія; а да познаваме единъ предметъ можемъ или отъ *външна страна*, сир. да обяснимъ различнитѣ форми на неговото сѣществованіе, които съ времето са измѣняватъ; или пъкъ отъ *вътрешна страна*, сир. да вникнемъ въ сѣщественнитѣ неговы свойства, които си оставатъ неизмѣнны. Отъ туй сичкитѣ прозаическы съчиненія биватъ два главны рода: *историческы* и *философскы*.

Въ историческитѣ съчиненія са изобразява онуй състояние на предмета, което зависи отъ външны обстоятелства; а въ философскитѣ съчиненія са разкрива значеніето на предмета, независимо отъ други, външны явления. Но състояніето на единъ предметъ може да са изобразява пакъ по два способа: или въ едно извѣстно време, или въ разны періоды на времето. Оттуй и историческитѣ съчиненія са подраздѣлятъ на *описателны* и *повѣстевователны*. — Описаніето изобразява предмета какъвъ то е или какъвъ то е былъ въ едно само време, въ едно негово състояніе, безъ означеніе на промѣненіята, които сѣ станѣли съ него; а *повѣстевователното*, или разказътъ изобразява предмета въ разны времена, като означава постѣпеннитѣ неговы измѣненія. Тѣй единъ и сѣщитъ пакъ предметъ може да бѣде